

Aligning Our Will with His

By Elder Ulisses Soares
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Підпорядкувати нашу волю Його волі

Старійшина Уліссес Соарес
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

October 2024 general conference

Following the Lord's will in our life will enable us to find the most precious pearl in the world—the kingdom of heaven.

On a certain occasion, the Savior spoke of a merchant man who was searching for “goodly pearls.” During the merchant man’s search, he found one “of great price.” However, in order to acquire the magnificent pearl, this man had to sell all his possessions, which he promptly and joyfully did.

Through this short and thoughtful parable, the Savior beautifully taught that the kingdom of heaven is likened unto a priceless pearl, truly the most precious treasure that should be desired over all else. The fact that the merchant instantly sold all his possessions to obtain that valuable pearl clearly indicates that we should align our mind and desires with the will of the Lord and willingly do everything we can during our mortal journey to attain the eternal blessings of God’s kingdom.

To be worthy of this great reward, we certainly need, among other things, to give our best effort to set aside all self-centered pursuits and abandon any entanglement that holds us back from full commitment to the Lord and His higher and holier ways. The Apostle Paul refers to these sanctifying pursuits as “hav[ing] the mind of Christ.” As exemplified by Jesus Christ, this means “[doing] always those things that please [the Lord]” in our lives, or as some people say nowadays, this is “doing what works for the Lord.”

In a gospel sense, “[doing] always those things that please [the Lord]” relates to submit-

Прийняття волі Господа в нашому житті дасть нам змогу віднайти найкоштовнішу перлину у світі — царство небесне.

Одного разу Спаситель розповів про купця, який шукав “перел добрих”. Купець шукав і знайшов “дорогоцінну перлину”. Однак, щоб придбати чудову перлину, цьому чоловіку довелося продати все своє майно, що він швидко і з радістю зробив.

Цією короткою і глибокою за змістом притчею Спаситель чудово навчав, що царство небесне подібне до безцінної перлини, що справді є найціннішим скарбом, якого варто бажати понад усе. Той факт, що купець негайно продав усе своє майно, щоб отримати ту цінну перлину, чітко вказує на те, що нам слід узгоджувати свої думки і бажання з волею Господа і з готовністю робити все для нас можливе під час нашої земної подорожі, аби досягти вічних благословень Божого Царства.

Щоб бути гідними цієї великої нагороди, нам, безсумнівно, потрібно, серед іншого, докласти всіх зусиль, щоб відкинути всі свої егоїстичні бажання й полишити все, що утримує нас від повної відданості Господу та заважає йти Його вищими і святішими шляхами. Апостол Павло назвав ці освячувальні прагнення так: “мати розум Господній”. Ісус Христос Своїм прикладом показав, що це означає “завжди [робити] те, що [Господу] до вподоби” в нашому житті, або, як дехто каже в наш час, “робити те, що подобається Господу”.

У євангельському розумінні “завжди [робити] те, що [Господу] до вподоби”, стосу-

ting our will to His will. The Savior thoughtfully taught the importance of this principle while instructing His disciples:

“For I came down from heaven, not to do mine own will, but the will of him that sent me.

“And this is the Father’s will which hath sent me, that of all which he hath given me I should lose nothing, but should raise it up again at the last day.

“And this is the will of him that sent me, that every one which seeth the Son, and believeth on him, may have everlasting life: and I will raise him up at the last day.”

The Savior achieved a perfect and divine level of submission to the Father by allowing His will to be swallowed up in the Father’s will. He once said, “And he that sent me is with me: the Father hath not left me alone; for I do always those things that please him.” In teaching the Prophet Joseph Smith about the anguish and agonies of the Atonement, the Savior said:

“For behold, I, God, have suffered these things for all, that they might not suffer if they would repent; ...

“Which suffering caused myself, even God, the greatest of all, to tremble because of pain, and to bleed at every pore, and to suffer both body and spirit—and would that I might not drink the bitter cup, and shrink—

“Nevertheless, glory be to the Father, and I partook and finished my preparations unto the children of men.”

During our sojourn in mortality, we often wrestle with what we think we know, what we think is best, and what we assume works for us, as opposed to comprehending what Heavenly Father actually knows, what is eternally best, and what absolutely works for children within His plan. This great wrestle can become very complex, especially considering the prophecies contained in the scriptures for our day: “This know also, that in the last days ... men shall be lovers of their own selves, ... lovers of pleasures more than lovers of God.”

One sign that indicates fulfillment of this prophecy is the current growing trend in the world, adopted by so many, of people becoming consumed with themselves and constantly pro-

ється підпорядкування нашої волі Його волі. Спаситель вдумливо навчав важливості цього принципу, кажучи Своїм учням:

“Бо Я з неба зійшов не на те, щоб волю чинити Свою, але волю Того, Хто послав Мене.

Оце ж воля Того, Хто послав Мене, — щоб з усього, що дав Мені Він, Я нічого не стратив, але воскресив те останнього дня.

Оце ж воля Мого Отця, — щоб усякий, хто Сина бачить та вірує в Нього, мав вічне життя, — і того воскресу Я останнього дня”.

Спаситель досяг досконалого і божественного рівня покірності Батьку, дозволивши, щоб Його воля була поглинута волею Батька. Одного разу Він сказав: “А Той, Хто послав Мене, перебуває зо Мною; Отець не залишив Самого Мене, бо Я завжди чиню, що Йому до вподоби”. Навчаючи пророка Джозефа Сміта про страждання та муки Спокути, Спаситель сказав:

“Бо знай, Я, Бог, вистраждав це за всіх, щоб їм не страждати, якщо покаються...

Таким стражданням, яке примусило Мене, Самого Бога, найвеличнішого з усіх, тремтіти від болю і кровоточити кожною порою, та страждати і тілом, і духом — і Я хотів, щоб Я міг не пити з цієї гіркої чаші і відсахнутися —

Проте, слава нехай буде Батькові, і Я скуштував і закінчив Свої приготування для дітей людських”.

У нашому земному житті у нас часто відбувається боротьба між тим, що, як нам здається, ми знаємо, що вважаємо найкращим і що, на нашу думку, прийнятне для нас, і досягненням того, що насправді знає Небесний Батько, що є вічно найкращим і що безумовно є прийнятним для дітей в Його плані. Ця велика боротьба може стати дуже складною, особливо з огляду на пророцтва, що містяться у Писаннях для нашого часу: “Знай же ти це, що останніми днями... будуть-бо люди тоді самолюбні... що більше люблять розкоші, аніж люблять Бога”.

Однією з ознак, яка вказує на здійснення цього пророцтва, є нинішня тенденція у світі, яка дедалі посилюється і приймається багатьма людьми, які зосереджені лише на самих

claiming, “No matter what, I live my own truth or I do what works for me.” As Paul the Apostle said, they “seek their own, not the things which are Jesus Christ’s.” This way of thinking is often justified as being “authentic” by those who indulge in self-centered pursuits, focus on personal preferences, or want to justify certain types of behavior that frequently don’t match God’s loving plan and His will for them. If we let our heart and mind embrace this way of thinking, we can create significant stumbling blocks for ourselves in acquiring the most priceless pearl that God has lovingly prepared for His children—eternal life.

While it is true that each of us travels an individualized discipleship journey on the covenant path, striving to keep our hearts and minds centered on Christ Jesus, we need to be careful and constantly vigilant to not be tempted to adopt this type of worldly philosophy in our life. Elder Quentin L. Cook said that “being sincerely Christlike is an even more important goal than being authentic.”

My dear friends, when we choose to let God be the most powerful influence in our life over our self-serving pursuits, we can make progress in our discipleship and increase our capacity to unite our mind and heart with the Savior. On the other hand, when we don’t allow God’s way to prevail in our life, we are left to ourselves, and without the Lord’s inspiring guidance, we can justify almost anything we do or don’t do. We can also make excuses for ourselves by doing things our own way, saying in effect, “I am just doing things my way.”

On one occasion, while the Savior was declaring His doctrine, some people, particularly self-righteous Pharisees, rejected His message and boldly declared that they were children of Abraham, implying that their lineage would grant them special privileges in the sight of God. That mentality led them to lean unto their own understanding and to disbelieve what the Savior was teaching. The Pharisees’ reaction to Jesus was clear evidence that their presumptuous attitude left no place in their hearts for the Savior’s words

собої та постійно проголошують: “Що б там не було, а я живу своєю правдою і роблю те, що мені подобається”. За словами апостола Павла, вони “шукають свого, а не Христового Ісусового”. Такий спосіб мислення часто підносять як здатність бути “справжніми” ті, хто потурає своїм егоїстичним бажанням, особистим уподобанням або хоче виправдати певні типи поведінки, які часто не узгоджуються з планом люблячого Бога та Його волею для них. Якщо ми дозволимо нашому серцю і розуму прийняти такий спосіб мислення, то можемо створити для себе значні камені спотикання на шляху до отримання найціннішої перлини, яку Бог з любов’ю приготував для Своїх дітей — вічного життя.

Хоч це й правда, що кожен з нас здійснює свою індивідуальну подорож учнівства на шляху завітів, прагнучи тримати свої серця і розум зосередженими на Христі Ісусі, нам слід бути обережними і постійно пильнувати, щоб не піддатися спокусі переїняти у своє життя таку мирську філософію. Старійшина Квентін Л. Кук сказав, що “бути дійсно схожими на Христа — це навіть більш важлива мета, ніж бути справжніми”.

Мої дорогі друзі, коли ми вирішуємо дозволити Богові, а не нашим егоїстичним прагненням мати найсильніший вплив на наше життя, то ми можемо досягти поступу в нашому учнівстві і збільшити нашу здатність поєднати наш розум і серце зі Спасителем. А з іншого боку, якщо ми не дозволяємо, щоб саме Божий шлях був основним у нашому житті, то ми стаємо залишеними самі на себе, і без Господнього надихаючого керівництва можемо виправдати майже все, що робимо або не робимо. Ми також можемо виправдовувати себе, роблячи все так, як хочемо самі, фактично кажучи: “Я просто роблю по-своєму”.

Одного разу, коли Спаситель проголошував Свою доктрину, деякі люди, особливо самовпевнені фарисеї, відкинули Його послання і сміливо заявили, що вони є дітьми Авраама, маючи на увазі, що їхнє походження дасть їм особливі привілеї перед Богом. Такий умонастрій спонукав їх покладатися на власне розуміння і не вірити тому, чого навчав Спаситель. Реакція фарисеїв на Ісуса була явним доказом того, що їхня зухвалість не залишала в їхніх серцях місця для слів Спасителя та

and God's way. In response, Jesus wisely and courageously declared that if they were true covenant children of Abraham, they would do the works of Abraham, especially considering that the God of Abraham was standing before them and teaching them the truth at that very moment.

Brothers and sisters, as you can see, acting on these mental gymnastics of “what works for me” versus doing “what always pleases the Lord” is not a new trend that is unique to our day. It is an age-old mentality that has crossed the centuries and often blinds the wise-in-their-own-eyes and confuses and exhausts many of God's children. This mentality is, in fact, an old trick of the adversary; it is a deceptive path that carefully leads God's children away from the true and faithful covenant path. While personal circumstances such as genetics, geography, and physical and mental challenges do influence our journey, in things that truly matter, there is an inner space where we are free to choose whether or not we will decide to follow the pattern the Lord has prepared for our life. Truly, “He marked the path and led the way, and every point [defined].”

As Christ's disciples, we desire to walk the path He marked for us during His mortal ministry. We not only desire to do His will and all that will please Him but also seek to emulate Him. As we strive to be true to every covenant we have entered into and live “by every word that proceedeth out of the mouth of God,” we will be protected against falling victim to the sins and errors of the world—errors of philosophy and doctrine that would lead us away from those most precious pearls.

I have been personally inspired by how such spiritual submissiveness to God has impacted the lives of faithful disciples of Christ as they chose to do those things that work for and are pleasing in the sight of the Lord. I know a young man who was unsettled about going on a mission but felt inspired to go and serve the Lord when he listened to a senior leader of the Church sharing his own personal testimony and sacred experience of serving as a missionary.

In his own words, this young man, now a returned missionary, said: “As I listened to the testimony of an Apostle of the Savior Jesus

бажання йти Божим шляхом. У відповідь Ісус мудро і відважно заявив, що якби вони справді були завітними дітьми Авраама, то чинили б діла Авраама, особливо зважаючи на те, що саме в той момент “Бог Авраама” стояв перед ними і навчав їх істини.

Брати і сестри, як бачите, прагнення протиставляти те, “що подобається мені”, і те, що “завжди... Господу до вподоби”, не є новою тенденцією, яка є унікальною для наших днів. Цей давній, існуючий століттями умонастрій часто засліплює тих, хто сам себе вважає мудрим, і збиває з пантелику та знесилює багатьох Божих дітей. Цей умонастрій, по суті, є старим прийомом супротивника; це оманливий шлях, який непомітно відводить Божих дітей від істинного і вірного шляху завітів. У той час як особисті обставини, такі як спадковість, географія, фізичні та розумові проблеми, дійсно позначаються на нашій подорожі, у тому ж, що справді має значення, існує внутрішній простір, де ми вільні вибирати— будемо ми дотримуватися зразка, підготовленого для нашого життя Господом, чи ні. Дійсно, “Ісус відкрив спасіння шлях, закон і вчення дав”.

Як учні Христа ми прагнемо йти шляхом, який Він позначив для нас під час Свого земного священнослужіння. Ми не лише прагнемо виконувати Його волю й усе, що буде приємно Йому, але й прагнемо наслідувати Його. Якщо ми намагаємося бути вірними кожному завіту, який ми уклали, і живемо за “кожним словом, що походить із уст Божих”, то будемо захищені від того, щоб стати жертвами гріхів і помилок світу — помилок філософії та доктрини, які відведуть нас від тих найцінніших перлин.

Мене особисто надихнуло те, як така духовна покора Богові вплинула на життя вірних учнів Христа, коли вони вирішили робити те, що є прийнятним і приємним для Господа. Я знаю молодого чоловіка, який не мав наміру служити на місії, але він відчув натхнення вирушити на місію і служити Господу, слухаючи одного старшого провідника Церкви, який ділився своїм особистим свідченням і священним досвідом служіння місіонером.

Цей молодий чоловік, тепер вже колишній місіонер, сказав: “Коли я слухав свідчення апостола про Спасителя Ісуса Христа, я міг

Christ, I was able to feel of God's love for me, and I desired to share that love with others. At that moment I knew that I should serve a mission despite my fears, doubts, and concerns. I felt totally confident in the blessings and promises of God for His children. Today, I am a new person; I have a testimony that this gospel is true and that the Church of Jesus Christ has been restored on earth." This young man chose the Lord's way and became an example of a true disciple in every aspect.

A faithful young woman decided not to compromise her standards when she was asked to dress immodestly to fit into the business division of the fashion company where she worked. Understanding that her body is a sacred gift from our Heavenly Father and a place where the Spirit can dwell, she was moved to live by a standard higher than the world's. She not only gained the confidence of those who saw her living by the truth of the gospel of Jesus Christ but also preserved her job, which for a moment was in jeopardy. Her willingness to do what was pleasing in the sight of the Lord, rather than what worked for the world, gave her covenant confidence amidst difficult choices.

Brothers and sisters, we are constantly confronted by similar decisions in our daily journey. It takes a courageous and a willing heart to pause and pursue an honest and meek introspection to acknowledge the presence of weaknesses of the flesh in our life that may impede our ability to submit ourselves to God, and ultimately decide to adopt His way rather than our own. The ultimate test of our discipleship is found in our willingness to give up and lose our old self and submit our heart and our whole soul to God so that His will becomes ours.

One of the most glorious moments of mortality occurs when we discover the joy that comes when doing always those things that "work for and please the Lord" and "what works for us" become one and the same! To decisively and unquestioningly make the Lord's will our own requires majestic and heroic discipleship! At that sublime moment, we become consecrated to the Lord, and we totally yield our wills to Him. Such spiritual submissiveness, so to speak, is beautiful, powerful, and transformational.

відчути Божу любов до мене і захотів поділитися цією любов'ю з іншими. У той момент я знав, що повинен служити на місії, незважаючи на мої страхи, сумніви та занепокоєння. Я відчув цілковиту впевненість у благословеннях і обіцяннях Бога Його дітям. Сьогодні я — нова людина; я маю свідчення, що ця євангелія істинна і що Церкву Ісуса Христа було відновлено на землі". Цей юнак вибрав Господній шлях і став прикладом справжнього учня у всьому.

Вірна молода жінка вирішила не відходити від своїх моральних норм, коли її попросили одягатися нескромно, щоб відповідати стилю, прийнятому у відділі моди тієї компанії, де вона працювала. Розуміючи, що її тіло є священним даром від нашого Небесного Батька і місцем, де може перебувати Дух, вона відчувала спонукання жити за нормами, вищими за ті, яких дотримується світ. Вона не лише завоювала довіру тих, хто бачив, як вона живе за істиною євангелії Ісуса Христа, але й зберегла свою роботу, якої ледь не лишилася. Її готовність робити те, що було приємним для Господа, а не для світу, надавала їй впевненості, бо вона дотримувалася завітів, коли перед нею стояв непростий вибір.

Брати і сестри, ми постійно стикаємося з необхідністю приймати подібні рішення на нашому щоденному шляху. Потрібно мати сміливе і небайдухе серце, щоб зупинитися і чесно та смиренно провести самоаналіз, аби визнати, що в нашому житті є слабкості плоті, які можуть перешкоджати нашій здатності підкорятися Богові, і, врешті-решт, вирішити прийняти Його шлях, а не наш власний. Остаточне випробування нашого учнівства полягає в тому, чи готові ми відмовитися від старого "я" і підкорити Богові своє серце і всю свою душу, щоб Його воля стала нашою волею.

Один з найчудовіших моментів смертного життя настає тоді, коли ми відкриваємо для себе радість, яка приходить, коли "те, що подобається Господу і приємне для Нього", і "те, що подобається нам", стає одним і тим же! Щоб безповоротно і беззастережно Господня воля стала для нас власною, потрібне величне і героїчне учнівство! У цей піднесений момент ми стаємо посвяченими Господу і повністю підкоряємо свою волю Йому. Така духовна покірність є прекрасною, сильною і

I testify to you that following the Lord's will in our life will enable us to find the most precious pearl in the world—the kingdom of heaven. I pray that each of us, in our time and turn, will be able to declare, with covenant confidence, to our Heavenly Father and Savior Jesus Christ that “what works for Thee works for me.” I say these things in the sacred name of the Savior Jesus Christ, amen.

перетворюючою.

Я свідчу вам, що прийняття волі Господа в нашому житті дасть нам змогу віднайти найкоштовнішу перлину у світі — царство небесне. Я молюся, щоб кожен з нас, у свій час і на своєму місці, зміг з упевненістю в завіті сказати і нашому Небесному Батьку, і Спасителю, Ісусу Христу: “Що подобається Тобі, подобається і мені”. Я кажу це у священне ім'я Спасителя, Ісуса Христа, амінь.